

ша съ историята, преданията и сказанията и се учеше да чете по мухлясалитѣ ръкописи. Най-доброто негово забавление бѣше да слуша бесѣдитѣ на старитѣ калугери за отдалѣненната България; той усаждаваше своето сърце съ вѣснитѣ за султаната Милеца, дѣщеря на царь Лаваря и жена на Баязида, за могъществото на българскиятъ Охридскій Патриархъ, за вслѣвитѣ въ българскиѣ церкви на языка на Кирилла и Методия, за войнитѣ на старата България съ византийскитѣ кесари, съ Грциитѣ, за братскиятъ стюзъ на Българитѣ, тѣзи по-славянени Хунни съ Славянитѣ Сърби.

Несфитъ възложи на себе си апостолското служение за да убѣждава Българитѣ и всичкитѣ Славяни на стародавнитѣ владѣния на царьотѣ отъ рода на Нѣманичитѣ въ това, че султанитѣ, потомци на Османа и Орхана сж тѣхнитѣ единствени законни царь; че нѣма за тѣхъ други царь на Божийтѣ свѣтъ, защото само въ султанитѣ тече славянска кръвъ, кръвта на Стѣфановци и Душановци; че църквата и господарството трѣбва да бждатъ славянски; че първи сж внесли въ тѣхната страна Христовата вѣра Свѣти Кирилъ и Свѣти Методий; че Божъ е преследвалъ тѣхъ свѣтители за распространение вѣрата во Христа Сина Божия на Славянскій языкъ; че Грциитѣ отъ вѣмевата на Троянската война сж били най-лютитѣ врагове на Славянитѣ.

Преникватъ отъ чувството на апостолство глѣдаше Несфитъ за дѣяния на Милоша Сърбскій, и докато послѣдний изпълняваше волята на Султанъ Махмудъ, посѣждаваше, разоряваше и разпрѣсваше бунтующитѣ се дахи, явичери и спахи, той пишеше и печаташе за народа вѣржки за правото на султанитѣ Османи върху славянското царство на Нѣманичитѣ. И сега още сърбскитѣ дѣтца се учатъ да четатъ по тия книжки и почерпватъ отъ тѣхъ първитѣ понятия за правото на султанитѣ, за което султанското правителство не иска и да чуе.

Послѣ първото нещастие, което постигна Милоша, Несфитъ не пожелае да остане въ Сърбия, която захващаше да се поѣмча; него го исплзидиха отъ Бѣлградъ